

We februaru to běšcho. Zarna schina lěgascho je na wě-
like město. Wětsch hujascho po Barlińskich drogach, laterny
gažnuchu, žurca wótlětowachu, hořna sczarzachu.

Po jadnej huboznej drose chwatascho wójak. Chto něby
přchi takem wědře chwatał! Wójak běšcho jebe hužoku kopku
sa hušchy seschěgnuł a schapku (mizu) dčymoko do wózow stko-
zyl. Na rožku drogi hušta, tergnu přchi přědnem domě sa
swónk, a wót nutška běšcho swóněne přyschach. Storo wót-
worichu je žurca. Na prose počasa je hušchpurna žěńskega
pódooba. Žowcžo póstajascho wójakoju hobej ruže a čaknu
č nomu mělžajuzy a nedozakniwe: „Mato, žinža pójžošch bo-
bu górej. Mójje kněže su we žiwadle (theatru) a žišchi něžmě-
ju žami šwercha wóstašch.“

„A — tošch je hužaržy; to jo hynazej ako we tom dušchu
wenze“ — chwatascho wójak, ako do schopkeje išchpy stupi. Tam
špijachu we měkich sagłowkach tšchi žišchetka, i tych drobnych
hoblizow glědascho mlodošcž a strowošcž. Gaž na take žišchetko
poglědnošch, rošmějšch, zogada mólače, gaž janželki móluju,
č tomu drobne kužerate głowki žišchetkow huběru.

Tej žłowěka, wo kótarymaž jo how grono, powedaschtej
dře nimski, — wótsche hucho pał móžascho lažko hužkyschach,
až nějžu jeju kólebki we Nimzach stojali, ale we Błotach tam
dołoj, we domowni lubošneje, měkeje dolnošerbškeje rěže.

Teke na rostu jeju schělowu běšcho to wižesch. Wón —
i zarnyja wóznyja a zarnymi wložami na głowě, běšcho ra-
něnaty gólz, hurošcžony ako te buki kótarež je we błotowskich
wódach huglěduju — a teke na nej, na jeje šwětkem zołe a
běkem lizu, i rožoweju barwu nadychnonem, běšcho póšnasch,
až jo huroška we kraju stareje Sprěwy, we chłodku Błotow,
žož je luže něhopale, něžmagnu . . . . Tej je grońascho Šanka